

Sygn. akt II Ca 629/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Piotr Rajczakowski**

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2020 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. w G.**

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. akt (...)

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanej M. P. na rzecz strony powodowej (...) Spółki z o.o. w G. kwotę 10.118,55 zł (dziesięć tysięcy sto osiemnaście złotych 55/100) zł., z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 9.266,06 zł., od dnia 19 grudnia 2018r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od kwoty 852,49 zł, od dnia 19 grudnia 2018 r. (pkt I) oraz koszty procesu w kwocie 3761 zł. (pkt II),

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.550 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 629/20

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 lipca 2020r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) Spółki z o. o. w G. przeciwko M. P. o zapłatę 10.118,55 zł. oraz orzekł o kosztach procesu. W apelacji od powyższego wyroku strona powodowa zarzuciła naruszenie: art. 6 kc w zw. z art. 232 zd. 1 kpc, art. 229 kpc w zw. z art. 6 kc i art. 232 zd.1 kpc, art. 233 § 1 i art. 231 kpc, sprzeczność istnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego oraz art. 60 kc w zw. z art. 5 pkt 13 ustawy z 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (t. jedn. Dz. U. z 2016r., poz. 1528 ze zm.).

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację poczynił następujące ustalenia faktyczne. W dniu 9 maja 2017r., przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, strona powodowa (...) Spółka z o. o. w G. oraz pozwana M. P. zawarli umowę pożyczki nr (...), na kwotę 11.300 zł, przy czym m. in. całkowita kwota pożyczki wyniosła 10.800 zł,

koszt pożyczki 10.394,40 zł, opłata przygotowawcza 500 zł, suma miesięcznych prowizji 8679,84 zł., odsetki 1214,40 zł, wysokość raty 883,10 zł, czas trwania umowy – 24 miesiące, a zatem do 9 maja 2019r., (...) 107,74%. Pozwana M. P. w związku z wykonaniem umowy, tytułem spłat pożyczki, dokonała wpłat, które wpłynęły do strony powodowej w terminach: 12.06.2017r. – 883,10 zł, 10.07.2017r. – 890 zł, 11.08.2017r. – 883,10 zł., 08.09.2017r. – 883,10 zł., 26.10.2017r. – 890,00 zł., 13.11.2017r. – 883,10 zł., 13.12.2017r. – 883,10 zł., 16.01.2018r. – 883,10 zł., 10.04.2018r. – 1200 zł. Na dowodach wpłat, jako tytuł wpłaty, pozwana wskazywała nr umowy: (...) lub nr (...), a jako odbiorcę (...) Spółkę z o. o. (dowód: umowa pożyczki z 9.05.2017r., nr (...) - (...) odwr., harmonogram spłat – (...) odwr., dowody wpłat – (...), okoliczności bezsporne - (...) odwr., (...)). Pismem z 16 października 2017r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty zaległości w kwocie 880 zł., a pismem z 18 czerwca 2018r. wypowiedziała umowę pożyczki oraz wezwała do zapłaty wymagalnego zadłużenia w kwocie 3295,62 zł. (wezwanie do zapłaty - (...) i wypowiedzenie umowy – (...)).

Rozważając tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy zważył co następuje. W istocie trafne są wszystkie zarzuty apelacji tak naruszenia prawa procesowego jak i materialnego, sprowadzające się do zasadnego podważania wadliwego przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji nieudowodnienia przez stronę powodową jej roszczenia dochodzonego pozwem w niniejszej sprawie. Przeprowadzona bowiem przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, który nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych, jest oczywiście wadliwa, gdyż jest sprzeczna z podstawowymi zasadami logiki, doświadczeniem życiowym, a tym samym narusza zasadnicze reguły oceny dowodów. Gdy zaś brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m. in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II KKN 817/00 oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r. I ACa 1482/11). Jak wynika zatem z ustaleń faktycznych poczynionych w postępowaniu odwoławczym, po zawarciu umowy pożyczki w dniu 9 maja 2017r., pozwana od 12 czerwca 2017r., rozpoczęła spłatę rat z tytułu umowy, którą regularnie, co miesiąc kontynuowała aż do stycznia 2018r., a kwietniu 2018r. uiściła jeszcze kwotę 1200 zł. Znamionym przy tym jest, że uiszczane raty w większości odpowiadały dokładnej kwocie raty wynikającej z umowy i harmonogramu spłat, a przede wszystkim pozwana w tytułach wpłaty wskazywała nr umowy: (...), a w niektórych, wskazując prawidłową kwotę raty, omyłkowo wpisała nr umowy z pominięciem jednej cyfry: (...). Zatem przy takim sposobie działania pozwanej, tj. regularnym wykonywaniu przez nią umowy przez okres 8 miesięcy od jej zawarcia, poprzez spełnianie świadczeń w sposób zupełnie odpowiadający treści tejże umowy stron, nie do zaakceptowania jest stanowisko Sądu Rejonowego, że powódka nie udowodniła zawarcia między stronami umowy pożyczki, stanowiącej podstawę żądania pozwu. Zwrócić też należy uwagę, że mimo obecnie nieco odmiennego stanowiska pozwanej, to sama pozwana twierdząc w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że dokonywała spłat na rzecz pożyczkodawcy (które zamknęły się kwotą 8278,60 zł, a zatem zgodną z kwotą wskazywaną przez powódkę - (...) odwr. i (...)), dołączyła dowody wpłat, z których wynikały wyżej wskazane spłaty rat, ze wskazaniem, jako tytułu, numeru umowy pożyczki. Zwrócić również należy uwagę na to, że pozwana nie kwestionowała w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wypowiedzenia jej umowy pismem z 18 czerwca 2018r., a na jego zasadność wskazuje treść powyższych dowodów wpłat przedłożonych przez nią samą, z których wynika, że ostaniamy jej wpłata (1200 zł), miała miejsce, o czym już wyżej, 10 kwietnia 2018r. Niezależnie zaś już od kwestii wypowiedzenia umowy i tylko dodatkowo należy zauważyć, że zasadność żądania strony powodowej spłaty pozostającej do uregulowania kwoty pożyczki, wynika z tego, że zarówno na dzień orzekania przez Sąd pierwszej jak i drugiej instancji, termin realizacji umowy już upłynął, gdyż zgodnie z tą umową była ona zawarta na okres 24 miesiące, a zatem do dnia 9 maja 2019r. ((...)i (...) odwr.). Trudno również podzielić stanowisko Sądu pierwszej instancji, w ustalonych w postępowaniu odwoławczym i wyżej rozważonych okolicznościach sprawy, jakoby nie było podstaw do przyjęcia skuteczności zawarcia umowy zgodnie z regulacją przywdzianą w przepisach art. 15 ust. 1 i 13 ust. 1 i 2 ustawy z 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, (t.j. Dz. U. z 2019r., poz. 1083), tj., jak uznał Sąd, wobec braku dowodu, że pozwana zawnioskowała o zwarcie umowy, w sytuacji gdy przecież, jak już wyżej wskazano, umowę tą, zgodnie z jej treścią, przez ponad pół roku, wykonywała. Zatem zawarcie między stronami umowy pożyczki, wbrew stanowisku pozwanej zawartemu w odpowiedzi na apelację, nastąpiło skutecznie przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 w zw. z art. 13 i art. 15 ust. 1 powołanej ustawy o kredycie konsumenckim), a wydaje się uchodzić uwagi

i Sądu Rejonowego, i pozwanej, że jej zawarcie, gdy jakakolwiek forma nie była dla niej wymagana pod rygorem nieważności, mogło nastąpić również w sposób dorozumiany (zob. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1 lipca 2019r., V ACa 118/18). Tak więc mając na uwadze wyżej wskazane okoliczności oraz powyższe rozważania, za zupełnie chybione (i stanowiące nieudolną próbę obrony) uznać należy wywody pozwanej zawarte w odpowiedzi na apelację, że nie jest w sprawie wiadomym na poczet jakiej umowy i z kim zawartej czynione były przez nią wpłaty, o których wyżej mowa, w sytuacji gdy ponadto w dowodach wpłat jako odbiorca wskazywana był strona powodowa tj. (...) Spółka z o. o. Wbrew stanowisku pozwanej zawartemu w sprzeciwie od nakazu zapłaty, brak było podstaw do przyjęcia zawyżenia kosztów prowizji należnej powódce w związku z umową, gdyż pozaodsetkowe koszty kredytu nie przekraczały poziomu maksymalnego przewidzianego w przepisie art. 36 a powołanej ustawy o kredycie konsumenckim, co trafnie podniosła powódka w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty – k. (...) odwr. Niezależnie już natomiast od powyższych rozważań Sąd Okręgowy ponadto zauważa, że w sytuacji gdyby strona powodowa dochodziła od pozwanej roszczeń z tytułu umowy pożyczki, której zawarcie nigdy, jak obecnie w odpowiedzi na apelację wydaje się twierdzić pozwana, nie miałyby miejsca, to powinna ona, co byłoby normalnym i racjonalnym działaniem, dokonać czynności zmierzających do wszczęcia przez odpowiednie organy ścigania postępowania karnego w przedmiocie co najmniej usiłowania popełnienia przez organy powódki przestępstwa wyłudzenia czy oszustwa, a udokumentowanie podjęcia takich czynności dopiero uwiarygodniłoby jej stanowisko.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok, orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 kpc, a na które to koszty składało się wynagrodzenie pełnomocnika - 3600 zł., opłaty od pełnomocnictw – 34 zł oraz opłata od pozwu - 127 zł. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 kpc (1800 zł - wynagrodzenie pełnomocnika oraz 750 zł – opłata od apelacji).

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)(...)

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)(...)